

ning. Endnu tænke de fleste af de Herrer i Daler og Mark. (Stemmer: Nei!) Da er det godt, at De ere naaede saavidt; jeg er det ikke. (Rjøer: De kunne læse i Butiksindruerne!) Ja, det synes jo, at man endnu kan se det Gamle i Butiksindruerne. Det er muligt, at det ærede fremskredne Medlem fra Bornholm (Kofod), som er naaet saavidt i den nye Mønt, ogsaa snart vil være i Stand til at tænke i dette fremmede System. Man har før staaet som en varm Fortjæmper for Modermaalet, men det er jo muligt, at han ogsaa paa dette Punkt vil gjøre omkring; det vilde jo være ganske overensstemmende med hans hele Holdning. Til Slutning maa jeg sige, at det for den nuværende Slægt vil være en Lidelse, inden den lærer at tænke i det fremmede System; med Mønten kan det ikke sammenlignes. Jeg holder for, at der er Mange, som endnu tænke i den gamle Mønt, men der have vi dog danske Navne og noget Tilsvarende, men hvad Tilsvarende, maa jeg spørge, have vi her? Der staaer man dog med Mønten, naar man nævner Naanet, men her er der Ingen, som tænker paa at staa med Centimetret, Millimetret og hvad disse gale Navne hedde, med de tilsvarende Ting i Haanden, hver Gang dette skal anvendes. Derfor vil det være en Lidelse for den nuværende Slægt. Spørgsmaalet er altsaa: Skulle vi bringe dette Offer for den kommende Slægt? men jeg, mine Herrer, har ingen Lyft til at bringe et saadant Offer i den Retning, saameget mindre, som jeg har den Tro, at Systemet i og for sig er forfæstelig.

Bajer: Jeg var saa uheldig at blive misforstaaet af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) i et enkelt Udtryk. Jeg tror ikke, at Skylden var min, jeg tror ogsaa, at Tidenden vil vise, at jeg ikke har sagt Andet end, hvad jeg fuldstændig kan staa ved. Det var et Udtryk, der forekom i den svenske Rigsdags Skrivelse af 22de Mai 1875, der var blevet opfattet paa en saadan Maade, som om jeg havde sagt, at den svenske Rigsdag ligesom vilde gjøre et Slags Overgreb ved at blande sig ind i, hvad vi forhandle her. (Th. Nielsen: Da det blev rettet, gjorde jeg ikke Videre ud af det). Jeg skal dog, for ikke paa nogen Maade at blive misforstaaet, oplæse Udtrykkene med den svenske Text foran mig, som jeg finder dem i Motiverne til det Lovforslag, som af den svenske Regering blev forelagt den 3die Marts 1876. Udtrykkene ere følgende: Rigsdagen henstillede, at Kongen vilde tage under Overveielse, hvilke Foranstaltninger der mulig kunde findes passende, for saa snart som muligt at faae det metriske System indført i Maal og Vægt fælles for Brovæverierne og Kongeriget Danmark, og i det Ord „fælles“ ligger, at man ønsker, at det skal være det samme System, og det fremgaar af hele

den historiske Forbindelse, at man ønsker, at det skal ske saa vidt muligt samtidigt.

Scharling: I det jeg ligesom det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) skal udtale min Glæde over, at der ved det foreliggende Lovforslag er blevet gjort et Skridt, det første Skridt henimod den efter min Formening saa ønskelige og vigtige Reform, kan jeg ikke Andet end udtale min Beklagelse over, at man har givet denne Reform et noget større Omfang, end der efter min Formening var strengt nødvendigt. og derved har givet hele Reformen Udseende af at være langt mere omfattende, langt mere vidtgaende, langt mere besværlig, end man efter mit Skjøn behøvede. Jeg ser naturligvis meget vel den store Fordel, det kan være, naar man gaar til denne Reform, da at komme til en fuldstændig Sammenlutning paa ethvert Punkt med det metriske System; men jeg skjønner ikke rettere end, at vi, hvad Vægten angaar, foreløbig meget vel kunne blive staaende ved, hvad vi have. Overførelsen fra Kilometer til Bund og fra Bund til Kilometer er saa let, at det ikke i mindste Maade kan volde nogen Vanstielighed. Det forekommer mig, at man, naar man foreløbig vil lade Vægten blive, hvad den er, vil have stillet det meget klart, at hvad det her dreier sig om, er kun at bringe Maalsystemet i Overensstemmelse med det Mønt- og Vægtsystem, vi allerede have, og derved opnaa den fulde Fordel af at have Tidelingen indført i dette Sidste. Dette finder jeg saa meget mere, som det er bekendt nok, at man i den senere Tid mere og mere er gaaet over til at bruge Vægt i Stedet for Maal paa mange Omraader, og navnlig er det for Landmændenes Vedkommende blevet temmelig almindeligt at veie Korn i Stedet for at maale det. Det er ogsaa blevet fremhævet i det andet Løsf., at det ikke vilde være nogen ringe Ulempe, om alle de Landmænd, der i den senere Tid havde anskaffet sig de fornødne Vægtredskaber, skulde for at gjennemføre denne sidste Reform nu paany anskaffe sig nye Vægtredskaber. Alt dette tror jeg har nogen Betydning; men mere Betydning har det, at man ved foreløbig at blive staaende ved den gamle Vægt derved giver den en Tilknytning til et allerede kjendt og tilsvant Begreb, og det lægger jeg en Del Vægt paa, at man saaledes ikke paa engang, som vel de ærede Modstandere af Loven vilde sige, bringer hele Forbunden til at vakte under Fødderne paa En, bringer En bort fra alt det Kjendte og Tilvante til noget helt Nyt og Ubekjendt. Naar der saaledes kun var Spørgsmaal om nu ogsaa at gjennemføre Tidelingen paa Maale-Omraadet, saa maa jeg bestemt holde paa, at der ikke vil kunne være Tale om at blive staaende ved det nuværende Maalsystem. Derfor dette, som den ærede sidste Taler (Th. Nielsen) mente, virkelig var et særdeles